

faa meget mere som det griber ind i andre Forhold, hvor der efter min Formening behøves en Reform. Den ærede Forsætter foreslaar, at man skulde ansætte en Justitsembedsmand med den Opgave at søge Tilsyn med Retsbetjentene i de forskellige Jurisdiktioner, og at man tillige til denne Myndighed skulde henlægge Aktionsmyndigheden lige som i Sverrig. Aktionsmyndigheden ligger nu i Amtmændens Hænder, og Erfaringen lærer, at der derved kommer en Uensartethed ind i den Slags Sager, som ikke er heldig. Det følger ligefrem af, at Amtmændene for det meste ikke ere opdragne til at behandle den Slags Sager, som de derfor overlade til deres Fuldmægtige, af hvilke Somme kunne være dygtige og samvittighedsfulde, medens Andre maatte ere det i mindre Grad, end ønskeligt er. Det er en overmaade stor Myndighed, der ligger i deres Hænder. Det forekommer mig, at det vilde være hensigtsmæssigere, saaledes som vi i sin Tid havde det i Slesvig, at henlægge denne Myndighed til en særlig Autoritet for hele Landet. Derved vilde man tillige kunne komme til at affasse adskillige af de bestaaende Amtmandsposter, hvorved der vilde kunne opnaas ikke faa Besparselser. Der er jo nu næsten i enhver Krog paa Landet en Amtmand. Jeg tror, det vilde være heldigt, hvis man gjorde Amtmandskredsene noget større. Ved Salget af Amtmandsgaardene vilde der jo da kunne indvindes Afskilligt saa vel som ved Bepsarselsen af Lønninger. Man vilde da, dersom man f. Ex. indrettede 4 Amtmandsembeder i Landet, tillige derved opnaa, at Amtmændene bleve udrustede med et noget større Apparat, om jeg saa maa sige, hvorved de vilde blive i Stand til at virke med meget større Kraft, end de nu kunne, spredte, som de ere omkring i de enkelte Provindser og uden nogen fuldkommen tilstrækkelig Autoritet. De vilde blive lige som et Slags Landfancelli, lige som det man har i Sverrig under Navn af Landskøvdingsembeder, som der gjøres saa god Virkning. Blandt andre Forhold, vedgørende dem, som jeg vil henregne til de Bærgeløse i Samsundet, som fortjene Statens særlige Beskyttelse, og som ogsaa Arbejderkommissionen, efter hvad jeg ser, har henpeget paa, skal jeg nævne Opdragelsen, Opfostringen af smaa Børn. Det er navnlig de store Byer, man i den Henseende bør henvende sin Opmærksomhed paa. Det er jo en bekendt Sag, at der i disse drives en Slags Profession med Børneopdragelsen. Det hendes ikke sjældent, at et Barn overgives til en saakaldet Pleiemoder, som saa faar en Sum een Gang for alle, for at hun i Fremtiden skal opfostre Barnet. Jeg veed ikke, om man her er kommen saa vidt som andre Steder, hvor man formelig har døbt disse Pleiemødre, saaledes som i Berlin, hvor man kalder dem „Engelmacherinnen“, altsaa saadanne, som gjøre smaa Børn til Engle. Jeg tror ikke, at Forbrydelsen er saa udbiølet her

i Landet, men iøvrigt tror jeg, at Arbejderkommissionen har fuldkommen Ret i at henlede Opmærksomheden paa disse Forhold. Jeg skal endnu nævne en Klasse i Samsundet, som allerede var paa Tale, da vi sidst vare samlede, og den Gang var Gjenstand for en særlig Forespørgsel, nemlig Søfolk, der gaa om Bord i svømmende Rigkister. Jeg veed ikke, om der her er en lige saa stærk Grund som i England til at give strenge Lovbestemmelser i den Henseende; jeg veed ikke, om vi have saadanne Skibshedere som dem, Dickens beskriver, der lade Folk sejle ud, vel vidende, at de aldrig komme mere tilbage. Men det kan ikke negtes, at det Tilfælde, der indtraf i Sundet kort efter, at Forespørgselen havde været for, at nemlig en Skonnert, der var gaaet ud fra Landskrona, strandede med Tab af hele Besætningen, synes at være af den Bessaffenhed, at det vel kunde egne sig til en Undersøgelse af, om man ikke her har havt at gjøre med en „svømmende Rigkiste“. Vel ved jeg, at det ikke var et dansk, men et tydsk Skib, hvorom der her var Tale; men det er dog en bekendt Sag, at der ogsaa findes daarlige Skibe hos os. Jeg veed ikke, om der er foretaget noget Skridt i Anledning af, hvad der har været meddelt i Bladene, at der fra den danske Kyst skulde være udgaaet Folk for at tilbyde Hjælp, men at de vare vendte tilbage, fordi Skipperen var for fattig til at give den enorme Betaling, der blev forlangt. Jeg veed ikke, om det er undersøgt, men hvis ikke, turde jeg maasse henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed derpaa. Det forekommer mig, at, naar Lovgivningen foreskriver Straf for ikke at komme Mennesker til Hjælp, der befinde sig i Livsfare, foreskriver Straf for ikke at styre Folk ned, der ere hængte, eller for at undlade at komme Drukne til Hjælp — og det er jo en bekendt Sag, at Lovgivningen paabyder under Straf at komme Folk til Hjælp i saadanne Tilfælde — er det uvigtigt ikke at gjøre alt Muligt for at værne om Menneskeliv derved; at man ikke tillader Folk at udsætte deres Medmenneskers Liv for Fare ved uforsvarlige Skibe. Den høitærede Indenrigsminister lovede at tage sig af Sagen og fremkomme med et Lovforslag i saa Henseende. Jeg veed indilerid, at dette Lovforslag støder paa Modstand fra forskellige Sider — mærkvaerdigt nok — og jeg veed ogsaa, at en af Grundene til, at man ikke agter at fremme Forslaget hurtigt, er, at man mener, at Loven alene ikke nytter, naar den ikke ledsages af en Instruy, og at det kan tage lang Tid at udarbejde en saadan. Jeg formaar nu ikke at se, at dette er rigtigt, thi det er ganske klart, at der netop ved den Drøftelse, Loven vil finde her i Thinget og i det andet Thing, vil fremkomme Momenter, som ogsaa ville faae Indflydelse paa den Instruy, der skal udarbejdes, idet denne jo dog